

Nathaniel Wonderful & Theodora Stonewall

Trí jezdcí apokalypsy

Nesourodá trojice dobrodruhů míří zpátky do Stříbrouch, aby tam žádala svou odměnu.

Dočkají se ale skutečně vytoužené slávy a bohatství, po kterých tak strašlivě prahnou? Nebo se vůči nim rozmarní božové zachovají opět příšerně kruté a nespravedlivě? Ne nadarmo se říká, že peníze kazí charakter. A tady je ve hře daleko víc než jen pouhá hrstka zlaťáků! Je vůbec možné, aby se v takovém čase mohlo zrodit něco tak křehkého jako přátelství, mamonu a démonům navzdory?

Alexandra Goldblum se vrací domů, zatímco nad Stříbrouchy se stahují bouřková mračna. Ukřivděný *elfi* kouzelník se nepřestává hněvat a volat po božím trestu. Sklíčená zlodějka by se nejradši na místě sebrala a odjela daleko pryč. A egoistický hraničář se už naopak vidí jako legendární hrdina. Tři obyčejní smrtelníci. Tři osamělé duše. Tři figurky mezi bezpočtem dalších na božské šachovnici. Jenže hry plné intrik umějí hrát krom cizích entit i mágusové a šlechta.

Do jakého průšvihů se Pipin s Eiri a Sebasem namočí tentokrát? A kolika cizími osudy přitom sami zamíchají?

Tři jezdci apokalypsy...

...právě přijíždějí.

Ukázka textu:

Muž dojel až k nim.

„Zřídlo s vámi,“ zvolal a prstem nakreslil do vzduchu spirálu. Odpovědí mu bylo zaryté mlčení. Jednoho po druhém si je cizinec prohlédl a každý z hrdinů se pod jeho pohledem začal potit.

„Jmenuju se Ferenc. Ale všichni mi říkají Cikoš,“ představil se poté přátelsky.

„Já jsem Pipin!“ vyhrkl důležitě *elf*. „Jsem velký posel Matky Přírody a tihle dva jsou mí... přátelé,“ dodal po krátké odmlce. „Tohle je Sebas a ona se jmenuje Eiri,“ ukázal postupně na své druhy, nepouštěje je vůbec ke slovu.

„Vypadáte, že by vám docela bodla polívka a džbánek ječného piva. Kousek vodsud je prej hospoda, vykládal mi jeden forman,“ řekl klidně snědý muž.

Kamenný výraz ve tváři zlodějky a ostrostřelce pookřál.

Polívka. Teplá a hustá polívka, polkl ztěžka Sebas.

Džbánek piva, vzdychla Eiri.

„Vezmete nás tam?!“ vykřikl nadšeně Pipin.

„Ale jistě, milerád,“ zazubil se Ferenc a ukázal jim žluté zuby.

„Sláva Matce Přírodě! Mám takový hlad. Od včera jsem nejedl,“ jásal trpaslík, představuje si, že zažije hostinu, za kterou nebude muset platit.

Eiri se nechala nakazit jeho veselím a blaženě se usmála.

Vrozená nedůvěra ji ale vrátila rychle zpět do reality.

„Proč byste nám pomáhal?“ vyhrkla dřív, než si to stačila uvědomit.

Všichni se přestali rázem usmívat. Muž se jí podíval přímo do očí a Eiri málem spolkla jazyk. Mezi čtveřicí se rozhostilo trapné ticho.

Copyright © Nathaniel Wonderful & Theodora Stonewall 2022
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Cover © Nathaniel Wonderful 2020

ISBN 978-80-908820-1-0 (ePub)
ISBN 978-80-908820-2-7 (mobi)
ISBN 978-80-908820-0-3 (PDF)

www.laughingbeasts.blogspot.com
www.instagram.com/nathanielwonderfull/
www.bozskatragikomedie.fandom.com/cs/
www.facebook.com/nathanielwonderfullandtheodorastonewall

#nathanielwonderful
#theodorastonewall
@nathanielwonderfull

**Tři jezdci
apokalypsy**

**Božská tragikomedie
II. díl**

**Nathaniel Wonderful
Theodora Stonewall**

„Když dáte dohromady tři dobrodruhy, kteří se moc nemusí, ale spojuje je vidina odměny, může z toho vzniknout jediné... zábavná apokalypsa, kterou si opět užijete.“

Dragellin fantasy & sci-fi koutek

www.dragell.cz

IG: [@dragell_cz](https://www.instagram.com/dragell_cz)

„Strhující kniha s vytríbeným humorem, která vám nedá spát, dokud ne zjistíte, jak to dopadne.“

Enthusiasm for books

www.enthusiasm-for-books.blogspot.com

IG: [@enthu.books](https://www.instagram.com/enthu.books)

„Příběh, který je nekonvenční se zajímavou atmosférou a třemi nevyzpytatelnými hrdiny, kteří vás nenechají spát. Brutální tragikomické fantasy!“ 5★/5★

Fantasy sci-fi svět

www.fantasyscifisvet.com

IG: [@fantasy_sci.fi_svet](https://www.instagram.com/fantasy_sci.fi_svet)

Toto je první elektronické vydání knihy
Tři jezdci apokalypsy,
která původně vyšla v roce 2020
pouze v papírové podobě.

Za veškerou pomoc s vydáním
děkujeme ještě jednou z celého srdce
Kateřině Mudroňové.

*Do tmy černé jako smola
rudé světlo září shora,
z nejvyššího patra domu,
který patří kdoví komu.*

*Mezi lidmi v městě zdejším
povídá se o tvoru cizejším,
nikdo nahlas nedovolí si to říci,
a přec všichni vědí, že tam žije d'ábel
a jeho věrní čertíci.*

*S nimi bydlí tam prý jeden ještě.
Ach ten blázen...
co otvírá okna za bouře a deště,
To on je tím, kdo přivolal si d'ábla k sobě.
Taková drzost...
V této moderní a blahobytné době.*

*Co za čachry tam mají spolu?
To podstatou je mnoha našich sporů.
Od soumraku do svítání z okna rudá záře line se.
Jen nezodpovědný by dal na klamně klidu zdání,
moudrý však ví, že něco brzy stane se.*

*Domek hoří, lidé tančí
a d'ábel dozajista směje se,
vždyť ví, že nebyl to hýřil noční,
kdo rozlil olejové krůpěje.*

Vědecká je doba dnešní,
v níž hlavy ~~ovět~~ lidské z davu neční.

Ten, co růžky příliš vystrkuje,
Boha jeho! Blázen je a trest zasluhuje!

A Homo urbanus dí: Hoř, plamínku, hoř.

I.

Návrat domů

V dálce mezi kopci, jež doposud tonuly v husté mlze, vykoukly znenadání nejasné obrysy města. Babí léto dávno odfoukl chladný vítr a neúprosná ručička času se posunula za polovinu podzimu. Pršelo teď prakticky bez přestání, ve dne i v noci, a vše nasvědčovalo tomu, že obyvatelé Danrijského království uvidí zanedlouho padat první sněhové vločky.

Čtyři koně se čtyřmi jezdci, z nichž dva už od pohledu nepatřili k zrovna nejzdatnějším, jeli pomalu směrem k městu tonoucím v mlze, trmácejíce se rozbahněnou cestou plnou zrádných prohlubní. Hnědáček, jenž pozvolna klusal v čele družiny, nesl na zádech stvoření připomínající vzrůstem i šířkou otulé dítě. Mnoho kroků za ním, leč pořád dostatečně blízko na dohled i doslech, kráčeli vedle sebe další dva koně. V jejich sedlech se ovšem přidržovaly bytosti podstatně štíhlejší, a především něžnější, než byl *zvěd* v přední linii. Skupinku uzavíral sebevědomě vyhlížející dlouhán na vraníkovi, který byl ozbrojen mečem a dlouhým lukem se šípy s jestřábím peřím.

Chladný vítr dunivě vál, kvílel a mocně se opíral, tu zprava, tu zleva, do jedoucí družiny. Z černých mračen se na hlavy jezdců nepřestávaly valit přívaly ledového deště a lezavá zima se jim zakusovala hluboko do masa, aby často pronikla až do morku jejich kostí. Chvěli se a drkotali zuby, jak se choulili do cestovních pláště, které se jim vzdouvaly a rozevíraly pod nápory silného vichru. Těžké studené kapky bičovaly čtveřici do tváří, stékaly jim po kůži a prosakovaly až ke spodním vrstvám jejich oblečení, které se jim lepilo víc a víc k tělu. Byla to nepřijemná cesta, avšak pomalu, ale jistě se blížili k jejímu

konci. Jezdci putovali mlčky, šetříce síly na pozdější oslavu návratu do civilizace.

Ach, Mocná Matko Přírodo, povzdychl si v duchu Pipin, jedá již nějakou dobu v čele skupiny. Copak už těch svahů nebylo dost? zadíval se zoufale na nerovnou cestu, která se před ním začínala opět strmě zvedat. *Doufám jen, že tenhle nebude tak příšerně strmý jako ten minulý... Nerad bych zase spadl a pak se v tom bahně drápal zpátky nahoru,* pomyslel si a pro jistotu sevřel ve zkřehlých rukách uzdu o něco pevněji.

Jeho zpupný kůň nespokojeně zafrkal a pokusil se, nikoli poprvé, setřást ten neforemný dvounohý náklad ze svých zad. Prochladlý *elf* sebou divoce zazmítal, avšak tentokrát se mu povedlo udržet. Vzedmula se v něm vlna pýchy, a ihned připsal ten malý zázrak sám sobě a svým schopnostem, aniž by ho vůbec napadlo, že by mohl být dílem rozmarných bohů.

Vypadá to, že se mi jezdeckví s každým novým dnem dostává víc a víc do krve, pomyslel si mocný kouzelník z Lexaurrinu a rozjel se na svém oři nebojácně do kopce.

Pipin se cítil být samo sebou patřičně hrdý, že jej ostatní zvolili do pozice *zvěda* a *velkého průzkumníka*. Mohl totiž díky tomu jet v družině jako úplně první a průběžně se chlubit i Matce Přírodě, jak pro své přátele pečlivě mapuje terén.

Co všechno vlastně toto na výsost vznešené a důležité poslání obnáší a jak přesně se ono mapování vůbec provádí, *elf* však ani při nejmenším netušil. Leč opojný pocit z toho, že pouze *on jediný* má ony patřičné kvality pro vykonávání takové významné funkce, byl pro kouzelníka naprosto dostačující. Koneckonců byla to i slova Pipova *jediného* a *skutečného přítele* Sebase z Psinhec, který se před nějakou dobou sám jmenoval do role vůdce této malé skupiny.

Elf, který za běžných okolností pusů prakticky nezavřel, mlčel nyní jako hrob a vytrvale stoupal do kopce. Dlouhá nudle

visící mu u nosu se pohupovala v rytmu jízdy a nutila ho průběžně popotahovat. Kouzelník toho překvapivě příliš nenařekl ani v předchozích dnech a celkově to vypadalo, že mu není vůbec do řeči.

Nebylo taky divu. Ruce i nohy mu mrzly a zadek měl příšerně otlacený z dlouhé jízdy v sedle. K tomu všemu ještě nespočetněkrát spadl z koňského hřbetu, což mu na náladě taky nepřidalo. Pipin měl momentálně pocit, že ho bolí snad úplně všechno a že kvůli sílícímu chladu přestává některé části svého nebohého těla cítit.

Nejednou se proto v sílící obavě o své zdraví pokusil sám sebe zevrubně prohlédnout, když se skupina utábořila. Bohužel měl na sobě tolik boulí, modřin a šrámů, že je nedokázal spočítat, a ostatní členové družiny mu s tím naprosto nekompromisně odmítali pomoci. S velkým nepochopením se setkávaly i jeho opakované prosby o společné zahřívání ve spánku nebo o utišení jeho věčně kručícího břicha. Zpáteční cesta byla tedy pro *elfa* jedním slovem příšerná a Pip by si klidně troufl přísahat při Mocné Matce Přírodě, že během tohoto strastiplného a náročného putování neuvěřitelně strádal a hrozně zhubl.

Stačilo se na něj ale jen podívat a každému muselo být nad slunce jasné, že pravda je někde úplně jinde. Kouzelníkovy naducané tváře se totiž doslova růžolily zdravím a kštice jeho krátkých zlatých vlasů, nyní sice trochu mastná a zplstnatělá, byla stále krásně hustá. Špinavý cestovní plášť, do kterého se Pipin choulil, byl s ohledem na jeho malý vzrůst krapet dlouhý, leč do šířky by klidně snesl několik palců tkaniny navíc. *Elfovi* zpod něj průběžně vykukoval zakulacený břich, který mu o to víc zdůrazňoval opasek zařezávající se do kouzelnického roucha. Tentýž opasek, na kterém měl zavěšený i svůj lovecký nůž s krásnou rukojetí z jeleního parohu. S výjimkou magie to byla Pipinova jediná zbraň. Nosil ji ovšem spíš

proto, aby mu dodávala pocit sebedůvěry, než aby po ní v případě nebezpečí skutečně sáhl a použil ji.

K jeho dalším velmi charakteristickým rysům chování patřilo stěžovat si na všechno, na všechny, nahlas a nejlépe každému na potkání. To zpočátku zkoušel i na své přátele a dotčeně se nafukoval a vztekal při každém, byť sebemenším náznaku jejich nedůvěry, natož při zcela otevřeném zpochybňování slov, která vyšla z jeho jinak tolik pravdomluvných *elfích* úst.

Kéž by tak rozmarní bohové vyslyšeli prosby jeho společníků a přiměli Pipina, aby se alespoň na kratičký okamžik povznesl nad vlastní sebelítost a ukřivděnou víru, že se celý svět spikl pouze a proti němu. Možná, že by byl pak dokonce i schopný, zamyslet se, co vlastně činí a uvědomit si, čeho se po celou dobu snaží podvědomě dosáhnout. S ohledem k jeho povaze by se poté nepochybně označil za naprostého génia a proměnil svou dosavadní marnou snahu ve zcela cílenou strategii, která by mu konečně přinesla kýžené ovoce. Bohužel bohové nemají každý den náladu na zázraky, a tak schopnost porozumět vlastním myšlenkovým pochodům a tužbám, zůstala pro mocného kouzelníka z Lexaurrinu *vysokým učením magickým*.

A protože Pipinova taktika vynucování si pozornosti druhých neměla žádnou oporu v předem promyšleném plánu, stáčílo opravdu málo a přestala fungovat. Což se přihodilo velmi rychle, neboť *otravnost* byla disciplína, v níž si s ufňukaným *elfem* jen tak někdo nezadal. Takže již v průběhu druhého dne, od okamžiku kdy Pip procitl, projevovali zbylí členové družiny silné známky nevraživosti vůči jeho osobě. S nástupem večera mu pak přestali i naslouchat, odpovídat a celkově na něj jakkoli reagovat. Pipin je za to neopomněl samozřejmě okamžitě pokárat, neboť od svých společníků, po tom všem, co společně prožili, očekával daleko větší míru empatie a porozumění.

Bohužel ani jeho opakované výtky nepřiměly ostatní, aby si sáhli na svědomí a politovali ho. To byla pro kouzelníka poslední kapka. Rozčílil se a začal jim strašlivě spílat a posílat je v elfím jazyce rovnou *do kopřiv*. Po jeho vystoupení nabraly věci ještě rychlejší spád a *velký* posel Matky Přírody ještě té noci zakusil, jaké to je být otevřeně *ignorován*.

Nedokázal kvůli tomu vůbec usnout a celou noc ukřivděně profňukal, aniž by se dočkal od přátel jakékoli útěchy. Za svítání se proto urazil až za hrob a po zbytek dne s nikým nepromluvil v přesvědčení, že své druhy nejlépe vytrestá, když jim dá ochutnat jejich vlastní medicíny.

Těžko se popisuje, jak hrozné Pipin prožil rozčarování poté, co pochopil, že se jeho zákeřný protiúder naprosto mívá účinkem. Vždyť to dokonce vypadalo, že si tím sám ještě víc uškodil! Nikdo z družiny se s ním totiž nechtěl rozdělit už ani o drobiček jídla, a co hůř, každé ráno ho teď hrubě vzbudili, až když měli všichni dávno sbaleno na cestu. *Vznešený elf* se na ně hrozně zlobil, jenže jak se brzy ukázalo, tohle měla být teprve špička celého ledovce lidských nestoudností.

Pipin měl nejprve pocit, že se musel *snad* přeslechnout, když ho jeho přátelé hned v prvním zájezdním hostinci, na který narazili, nikoli požádali, nýbrž přímo vyzvali, ať vytáhne měšec. Ten malý nebohý váček se musel nepochybně cítit stejně příšerně jako on. Protože s každou další zastávkou ve vesnických hospodách a hostincích u cest víc a víc strádal a hubl, až se Pipovi začal doslova vytrácet před očima. Jeho společníci byli však neoblomní a pokaždé mu s naprosto bezcitnými úsměvy sdělili ta zdrcující slova: „Zaplať, Pipe!“

Pro lakomce, jakým byl *elfi* kouzelník, to byla nepředstavitelná muka, a proto za každé z blýskavých koleček, jež musel ponechat napospas cizím hrabivým rukám, uronil několik slz. Přirozeně, že se to také často neobešlo bez křiku a stále se

opakujících otázek jako „Proč zase já?!“ nebo „Jak to že dneska neplatí někdo jiný?!“ K Pipinově velké smůle ho tou dobou již nebral nikdo ani trošičku vážně, a když už se mu přece jen podařilo dovolat se spravedlivého hlasování, spikli se všichni do posledního proti němu a přehlasovali ho. Daleko častěji ho však postavili rovnou před hotovou věc a nemilosrdně trvali na tom, že si stejně jako ostatní členové výpravy musí hradit své vlastní cestovní výlohy bezpodmínečně *sám*.

Nevyslyšen, nepochopen a každým jenom krutě odmítán, pokračoval Pipin zatvrzele v mlčení, ponechávaje si své stížnosti i myšlenky pouze pro sebe a Velkou Matku Přírodu, s níž během cesty v duchu rozmlouval. Tato božská entita, v jejíž existenci a nezměrnou moc kouzelník věřil již od útlého věku, zdála se mu být teď posledním, komu se mohl svěřit a kdo mu byl ochotný ještě naslouchat. Bohužel odpovědi na otázky, které ho trápily, se mu od ní nedostávalo. A to jich měl přitom na srdci tolik, a mnohé z nich byly vskutku závažné!

Třeba by opravdu rád věděl, co přesně se odehrálo v opuštěné uhlířské osadě a taky co se dělo potom, protože z nějakého nevysvětlitelného důvodu si to vůbec nepamatoval. Jeho vzpomínky byly ostré a jasné jako paprsky letního slunce, leč pouze do okamžiku, kdy se jal hrdinně pomoci sličné panně ze Stříbrouch. Vše, co následovalo poté, byly jen zmatené výjevy podobné horečnatým snům, které mu nedávaly smysl.

Každopádně o tom, že má na záchraně plavovlasé dívky lví podíl, kouzelník ani na vteřinu nepochyboval. Proto by se také bez výčitek přel s kýmkoli, kdo by se jeho zásluhy pokusil, byť náznakem, zpochybnit. Z toho mála, co si pamatoval, měl totiž stále v živé paměti těch několik zoufalých okamžiků, po které byl nucen čelit čarodějnici v rudém hávu. Na něco tak neférového se prostě nedalo zapomenout, ani kdyby mu dočista vymazali paměť. Nemluvě o tom, s jakou neúctou s ním

žena v rudém jednala. S ním, se *vznešeným elfem* a poslem Matky Přírody!

Pipina ta příhoda teď strašila každou noc ve snech a on začínal být čím dál víc přesvědčený, že je to právě čarodějčina vina, proč mu zničehonic začala vynechávat paměť. Bezpochyby mu způsobila psychické trauma! Kouzelník byl odhodlaný si na dotyčnou dámu stěžovat v čarodějnickém cechu. To že do něj měl momentálně zakázán vstup, Pipina příliš netrápilo, protože si byl skálopevně jistý, že spravedlnost je na jeho straně.

Ze všeho nejdřív se však chtěl dobrat pravdy o tom, co se přihodilo po jeho střetu s onou ničemnou ženou. Neprodleně tedy s touto otázkou konfrontoval své přátele, od nichž neočekával nic menšího, než že mu dopodrobna osvětlí celou situaci. Jenže jeho společníci se o ničem z toho bavit nechtěli a jediné, co z nich Pip nakonec vydoloval, bylo: „Prostě jsme zachránili Alexandru a vrátili se s ní do medvědodlakovy chaloupky.“

Kdy přesně ovšem mělo k návštěvě medvědodlaka dojít a zda u toho byl kouzelník skutečně přítomný, jak se mu ostatní snažili namluvit, nedokázal Pipin s jistotou říct. Celá ta věc pro něj byla velkou a nerozluštitelnou záhadou, k níž se mu dostalo pouze jediné indicie – jeho indigově modré kouzelnické róby s výšivkou zlatých hvězd na lemech. Ta byla právě oním prvním varovným signálem, který jej upozornil, že tu něco fakt příšerně *smrdí*.

Mezi osudovou nocí, kdy družina zachránila mladou šlechtičnu, a okamžikem, od kterého *elf* začal znovu naplno vnímat, a především *cítit*, měl Pipin minimálně dvoudenní okno. Pakliže tedy mohl skutečně důvěřovat slovům svých přátel, kteří ho zjevně nebrali vůbec vážně. Každopádně ten moment, kdy přišel opět k sobě, si pamatoval opravdu barvitě.

Jako úplně první vjem kouzelník pocítil, že do něj udeřila jakási neviditelná vlna. Teprve o něco později mu došlo, že to